

— . . . Кое ли? Че кой се вгледва какво става! Лани мина опашата звезда. А тая година се явява въ потайно време една червена звезда — като я гледашъ страхъ те съвзема. Смѣтамъ днитѣ между дветѣ звезди — и излиза нѣщо . . . Не е на добро . . .

— Никого не съмъ чувала да казва за червена . . .

— Е, тъй е! . . Всички въ Сребърна, па и въ цѣла Добруджа чакатъ само да се мръкне и да легнатъ за сънь . . . Никой не погледва на горе да види какво става по небето! . . Ами това плодородие, дето е натегнало по нивята — току тъй ли е? Поличба е! Малаче въ кръвъ ще потъне. Златни тронове ще паднатъ!

Лелята се прекръсти: Обръщай го на добро, Господи!

— Доброто ще дойде, когато сами стачемъ добри. А то! Кмета ме чулъ — и иска да ме изгони отъ Сребърна! Защо? Думитѣ ми били тревожни, а той се грижелъ за спокойствието на селото! Азъ казвамъ да се опомнимъ. Нека не мислимъ само за тѣлото, а да сторимъ нѣщо и за душата . . . Какво тревожно има въ думитѣ ми . . . А кмета! . . Искамъ да се оплача на брата ти Петра. Той ще ме разбере. За него съмъ тръгналъ. Тука ли е?

— Тука е. Почива въ стаята си. Като стане, той ще слѣзе при насъ. Тукъ си пие кафето следъ сънь . . .

— Много ли почива?

— Нали е предъ жътва. Въ тъмни зори става да стѣга машинитѣ, да . . .

— Азъ ще почакамъ.

— Добре, добре! — се възрадва леля Таня, че ще може да се отсрами на Пантелея. Кимна съ очи на Койка да приготви кафе.

Койка припна къмъ мутвака. Пантелей подпрѣ на ржце брада, хваналъ тоягата си и се загледа о земята. А леля Таня започна да плете.

Настана мълчание.

.